

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561068528/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Atter gyngede Isen under dem, og den hvide Sne fik et graaligt Skjær af det fremflydende Søvand.

»Hvad er det tilhøre, forud?» spurgte *Peter Wik* og dreiede Hestene. En Stang ragede op af Isen. »Her er vist et Hul, Fiskerne have hugget; dette seer ud som et Tegn!»

»Der ligger ligesom et Huus!» sagde Tjeneren.

»Vi kunne ikke være ved Land!» svarede *Peter Wik* med dæmpet Stemme.

»Hov!» lød det nær ved, og den samme bøgende Lyd, de før havde hørt, klang for deres Øre.

Ikke langt fra hvor de holdt stod et Slags Træskuur, halvdækket af Sne. Her fandt de Driveren med sit Ungøvæg, det brølede i den kolde Luft.

»Hvad er det for en Kasse, det er slaaet op?» spurgte *Peter Wik*. »Slaac I Eder her til Ro?»

»Ja, det er vist det klogeste, et Menneske kan gjøre!» svarede Driveren. »Her har man dog det Tørre under sig, og vor *Herre* er ovenover! Herskabet gjør bedst i at blive. Der ligger jo Gaarden —» og han pegede paa en Bygning, der saae ud som et Bondehuus og laac nogle Skridt derfra.

De vare paa den lille, flade Ø Saltholm; kun de høieste Punkter staae om Vinteren over Vand og besøges af Jægerne for det rige Harevildt. Om Sommeren derimod frembyder Øen herlig Græsning, hvorfor Amagerne føre deres Qvæg herover. Alt i Krigens Tid var her og en lille Bygning, der i de senere Aar er udvidet til en ret anseelig Gaard og beboet af en Familie.

Driveren sagde, at der Vinteren over skulde være en Mand der i Huset, men der var ingen at finde, han maatte vel være i Besøg paa Amager eller i Sverrig og nu ikke tidnok vendt tilbage; Huset stod tomt.

Vor lille Caravanc gjorde Holdt, den forladte Ø var dem en Lyksalighedens Frihavn.

Fire nøgne Vægge, glindsende af den frosne Fugtighed, frembød det Indre. Køkken og Stue vare i eet. I en Krog paa det brolagte Steengulv stod en uredt, daarlig Seng, som man i en Hast fik bort. I Kammeret tæt ved laae en Mængde Tørv; med en Deel af disse og ved Hjælp af nogle gamle Brædder fik *Peter Wik* Ild. Vognsæderne bleve bragte ind, de vare prægtige Divaner.